

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор
на шв року . . . 10 кор
на чверть року . . . 5 кор
на місяць . . . 170 кор

За границею.

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на шв року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вареш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламці неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звычайні приймають ся по ціні: 20 с. від стрічки, а в «Надсланим» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 3) с. від стрічки.

Парляментарна революція.

(X) Події, які склали ся вівторок в угорській соймі, перейшли всякі сподіваня навіть найбуїнішої уяви. Насильний вхід громадної опозиції до соймової палати, найстрашніше знищенє соймової салі і трибуни президента, проста улична бійка з парляментарною сторожею, без причини безпосередньої, а довершена лише в тій цілі, щоби недопустити до почину засіданя, се вже не боротьба опозиції, чи обструкції, се найсумніший розлад, пряма революція парляментарна. А справа та представляє ся тим сумніше, що до сеї простої насилі піврвали ся не лише послі, що стоять одною ногою в криміналі, як Лендель, Пап, Неші, Уґрон і т. п., але на чолі їх станули тайні радники, бувший президент посольської палати ґр. Апоні і бувший міністер-президент бар. Банфі! Се є доказ крайного розладу, до якого дійшов парляментаризм навіть в Угорщині, котру славлено яко взірцево конституційну державу по приміру Англії.

Сі події заскочили несподівано ґр. Тісу, як він висловив ся на нараді ліберального сторонництва, він зовсім не думав про се, щоби опозиція посунула ся до такої простої і страшної насилі, котра вже не є парляментарною тактикою, а прямо злочинном підпадаючим під карний закон. Очевидно опозиція при помочи уличі ударемнила відкритє засіданя нової сесії соймової і тим способом нанесла ґр. Тісі і єго цілому змаганю вельми важке пораженє, а се ще більше скріпило становище опозиції в очах загалу. Се пораженє дало привід до всяких вістий, що ґр. Тіса по-

дав ся о відпустку, що зажадав помочи війскової, що вже не відбуде ся ніяке засіданє, а сойм буде сейчас розв'язаний і воля народу буде рішати про дальшу будучину і т. п. Однак всі ті вісти показали ся пересадними, а ґр. Тіса мимо пораженя не хоче покинути свого змаганя і бажає довести цілу справу до кінця. Чи се єму поведе ся, трудно нині сказати, тим трудніше, що опозиція осягнула такий сумний успіх, котрий став великою перепоною в дальшій поступованю ґр. Тіси.

Мимо того на середу назначено знов засіданє сойму, яке і відбуло ся на вид цілком супокійно, але зовсім не дає єще підстави до якого небудь проясненя теперішньої бурливої ситуації.

ґр. Тіса думав при помочи нового регуляміну перевести до Різдва бюджетову провізорію, а відтак приступити до розв'язаня сойму, щоби знов не довести до ех лех Угорщину. Однак несподівані насильства приневольють єго не виждати дальших подій, а навіть серед ех лех перевести нові вибори, в котрих він сподіває ся побороги обструкцію. Чи се єму поведе ся, можна вельми сумнівати ся, бо опозиція виступає до боротьби з популярним окликком торгово-цлової самостійности Угорщини і загального права виборчого. Се останнє виглядає вельми приманчиво також для немадьярских народностей в Угорщині, однак можна дуже сумнівати ся, чи ґраф Апоні, котрий кинув сей поклик, схотів би єго евентуально дійсно перевести в жите!

Парляментарний розлад, котрий довів і в Австрії і в Угорщині до повного занепаду конституційного житя, є вельми сумною проявою двацятото столітя. Вольнодумні теорії, які мали довести до поступу

і щастя народів, показали ся немічними, щоби удержати внутрішню рівновагу політичну. Потреба вельми обачного, бистрого і рішучого керманіча, щоби зумів державу вивести із сєго розладу і з розстрою і при тим забезпечити свободу, поступ і розвиток поселених в ній народів.

Промова пос. д-ра Евгена Олесницького

при бюджетовій розпрані в галицькій соймі дня 10. падолиста 1904 р.

(Дальше).

Переходячи до дальших точок дискусії бюджетової мушу єще опинити ся на одній kwestії, яка тут рівнож і в відповіді високого правительства насуває ся.

Іменно перед кількома днями відповідав ц. к. комісар правительственный на мою інтерпеляцію в справі урядів парохіяльних, котрим від кількох літ почато додавати цілком новий титул «уряд метрикальний» і в силу того титулу почато ті уряди приневольовати до принятя писем в неруськім язичі.

Я рівнож мушу зазначити, що та відповідь ц. к. комісара правительственного не може нас вдоволити, іменно з тої причини, що ми не бачимо правної основи, на котрій та відповідь могла би бути оправдана. Ц. к. комісар правительственный підвіс, що уряди парохіяльні суть обовязані праймати письма в язичі урядовім для того, бо они є урядами метрикальними. (П. о. Богачевский: *Жидівські Matrikelführer-u*). Думаю, що кожний уряд у нас, який лише екзистує, мує мати за собою якийсь акт законодатний або адміністраційний, котрий би констатував, що се є уряд і що він має певний законом зазначений круг діланя.

Денис Угнівець.

Голодовий спорт.

(Дальше).

Жаль йому стало шницлів. Він дуже любив їх. А кухар як вмів, як по мистецьки їх смажив. Сама єї княжа милість любила їх «пасилями». Уявляв собі їх. Ось вони на подовгастім, еліптичнім полум'яску, такі червоні блищать в товщи. До губ пхала ся слива і скоботала піднебіє.

Егеж — от і з'являє ся він... спорт...

Нарваний опер очі на порцеляновій лямпі. Убрана матовою умброю стояла перед ним і таємничо моргала на Петра. Трохи скварчала, кілька разів психнула, немов би глузувала собі з його нерозумної забави, з його недорічливого замислу.

Петро не зважав на єї глузованє. Не рухав ся. Здавалось, нічого не думав. Але по дрожаню жил на чолі, що грубіли і тоншали, видно було, що кров набігає до голови, що він над чимсь цілою силою духа працює. Стягнені обручі брів від часу до часу підносили ся. На губах пустувала вдоволеня — свавільна усмішка.

Він скуплював всі мисли в жолудку, щоби не випустити з уваги найменшого чувства, найменшої голодової подробиці, начеб се першина в його житю.

Чиж не знав їх добре?... Давніше голод

був його буденним гостем, на котрого мало що зважало ся. Бувало, як зів на вечеру тарілку кислій, картопляної зупи, що від обіду гріла ся в холодній рурі або затирки з чорної муки теж вареної в полуднє, він не мав потреби розслідувати чувства смаку — знав його на скрізь — але радий був, що надійшла ніч і він брак їди винагородить своєму здоровлю довгим сном. Розбирав ся. Клав убрале під одинокую, солом'яну подушку. Завивав ся в кусень виполсвілого коца. Хрестив ся кільканадцять разів і тількиж разів кляв. Снав до восьмої, біг до школи і знов ждав полудня на затирку з кількома кілочками омасти, що лїниво плавали по тарілці. Над чим було йому думати?... над чим розважати? Зі звичаю Ів, зі звичаю хрестив ся... зі звичаю кляв тай із звичаю дер на собі тіло. А як вдало єму роздавити на своєму тілі блощицю — він сьміяв ся божевільно, притикав пальці до носа любуючись млісним, блощицям лиш питомим запахом. Часами зловив кілька нараз — а тоді зіскакував з дикою радістю з ліжка і клав товаришам на книжку, що все ще баламкались над нею, як жив над талмудом, учились, хоча звали добре, що даремна їх праця, бо п. професор не питає лекції — але звідки вони, чи з Яворова чи з Угнова — і одержавши потакуючу відповідь, не мучив їх більше, але казав їм вертати до гусий — а в казальові писав виразне... 6.

Петро був від них практичнійший. Волів ловити блощиці — драпати пазурами плечі і так уколесувати ся до сну.

А як би теперечка стрібувати сєго середства на сон? Вправді блощиць під рукою не було, бо вступ до палати їм заборонено.

Поволи мисли Петрові лїнивїли — але спати не хотїло ся. Підніє ся із стільця. Звільна став роздягатись. До постелі не клав ся. Йому здавалось... ні, він був певний, що йому чогось не достає.

Засьвітив свічку. Оглянув постіль. Сьвіжа, м'яка... Діткнув рукою волосінного матраца — а той відбив на змислі дотику чувство м'якості. Пішов до умивальниці — була вода. Все в порядку. Однак був би собі голову відрубав, такий був певний, що йому чогось не достає.

Сей непокій зміняв ся в невдоволенє. Невдоволенє переходило в гнів, а гнів зростає і київ лютию.

Втіха з дивачного винаходу розвіялась, а на єї місце повзла до його грудий болїзнь.

Дивак з чоловіка... Все йому чогось не достає, бурмотів сам до себе.

Дивак... дивак... ненормальний... божевільний... і він з усієї сили ударив кулаком о варцабу вікна, аж кістка хругнула. Біль в руці розятрив його гнів.

Хибаб се була перша дія його спорту?... Але він не вірив сьому. З голодом був давний, добрий знайомий...

Але прецінь що се?... Що йому доскулює... Яка причина?... Він муєть єї розслїдити... Звільна факт до факту, нитка по нитці і він конче дійде до клубка тайни. Він дійде до отсеї куль-

Питаю п. правительственного комісаря, на яким організаційнім законі опертий є уряд метрикальний у нас. Може бути, що того закона я не знаю, очевидно всіх законів не можу знати, ддятого, що в Австрії жию, котра під тим зглядом є дуже плідна. (Веселість).

Отжеж питаю п. комісаря, може він буде ласкав подати до відомости, що з великою вдячністю прийму, який то закон, бо о скільки я знаю, такого закона нема. У нас правительтво користує з урядів парохіяльних і з того, що они метрику провадять і правительтво тої функції уживає на свою користь, для цілий державних і правительственних, але нема у нас устава, котра би впровадила уряди метрикальні і кожного душпастиря установляла метрикальним урядником. А скоро таких урядників нема, если ті уряди метрикальні не операють ся на законі, то я дуже рад бим був, щоби високе правительтво дало ся на тій точці перекопати і щоби дальші зарядження були відмінні, як се було в послідних часах.

Високий сойме! По тій відповіді, яку мавем честь звернути під адресою високого правительства, приступаю до короткої відповіді на тій провокації, які зі сторони лівої тої високої палати, через бесідника бюджетового були вчера вечером до нас звернені. (Голоси: Ганьба, нечуване).

Панове! І ви се нераз признаєте і признаєне се в прасі, що наше становиско, наша тактика, наш тон в дискусиях сеї палати є річевий, об'єктивний, що завдяки тому, сойм той виглядає інакше, як сойми інших країв коронних і що ми будучи вашими противниками, єсьмо такими противниками, котрі здобувають ся на можливу об'єктивність і на можливу спокій. Се, панове, є фактом, також є фактом, що наш тон і наша тактика в тій палаті не відповідає на жаль тим відносинам політичним, які під зглядом нашої народности в краю нашім панують.

Є фактом дальше, що з тої причини ми не раз із сторони нашої суспільности стрічаємо ся з докором, котрий мушу признати, не лишений підстави, однак помимо того ми задержали той тон і се становиско через цілу каденцію, ми заховали той тон помимо надзвичайної дражливости сираз, які в мурах сеї палати на тлі відносин наших, на тлі квестії рускої в сій сесії розгрівали ся.

І ддятого, панове, я з зачудованем почув вчера, що з сеї сторони і зі сторони лівої вийшла до нас формальна провокація (Голоси з руских лав: Так є!), що з сеї сторони кинено нам в очи тяжку, понижаючу обиду (Голоси: Ганьба!), котрої ми, яко репрезентанти народа знести не можемо. (Голоси: Безличність! Ганьба!)

Панове! Скажу, що того, що ми вчера тут чули, то ми в тій палаті еще не чули. Були часи, де промовляла з тих лав до нас неохота,

промовляла неприязнь а часто промовляла навіть і ненависть, але в кождім случаю ми бачили відповідну форму і відповідний тон. Особливо права сторона тої палати відзначалась тим і ми мимохіть супротив такту політичного, супротив того, який звідтам ішов, до того такту і до того тону настроювались! Не знаю, яка причина була того, чи була се індивідуальність дотичних бесідників, чи свого рода дипломатія, а може то був і розум політичний, досить, що так було, як я сказав.

Вчера почувли ми тут, зі сторони лівої річи, котрі пригадують нам хіба давно забуті, порохом давної минушости покриті відносини старої редутової скарбківської салі, котрі пригадують нам ті карти в історії сойму, котрих певно многі з вас вестидють ся, котрі пригадують нам хвилі негачії нашого народа, котрі нам пригадують оклики: „Ni-ma Rusi“, які вже з ріжних сторій тої високої палати тільки разів і в так торжественний спосіб зістали заперечені. (Голоси: Безличність, ганьба!). Дух тих давних часів віджив в особі п. Гломбінського.

П. посол міста Львова вчера уважав за відповідне назвати нас «щепом», відбрати нам право називати ся «народом» а дальше заявив, що сойм польський в своїй великодушности позваляє нам в польских містах східної Галичини в семінариях мати утравізм, позваляє нам мати рускі школи народні, рускі гімназії, дотує з ласки своєї високої в бюджеті краєвім нашій інституції і має на цілі щедро наш театр національний субвенціонувати.

Ми єсьмо щепом! Но, се нове для нас. Та деградація з народу на щеп стрітила нас при тій дебаті бюджетовій в тім сльмі зовсім неждано. (П. о. Богачевский: Ганьба!) І щож нині скажуть тії учені історики, слявісти славянські і неславянські, котрі істнованє нашого народа, єго національну окремішність, єго окремія язык узнали давно фактами довершеними і чистили ся з тим в своїх наукових працях. Що скажуть тії високої науки мужі польські, котрі рівнож на тім станьвіску стояли? Нині они всі пішли в кут, (П. о. Богачевский: Гломбінський на верх) а навіть ваш найбільший поет Адам Міцкевич, котрий в своїх викладах париских о літературі славянській признав, щосьмо народом, трактував нас яко нарід і уважав нас яко нарід самостійний, говорив о єго самостійнім язиці, о самостійнім істнованю і самостійній літературі. Так казав Адам Міцкевич, а нині інакше каже представатель вишепольского напрямю! (П. Король: Новий геній польский. П. о. Богачевский: Ганьба! П. Гурик: Ганьба, встид!)

І каже дальше п. Гломбінський: ми в польских містах східної Галичини даємо вам рускі школи, позваляємо вам на утравізм! Панове, се важке слово було кинене і над сим словом мусимо троха глубше застановити ся.

Не провоковані, не говорилисьмо о тім, провоковані мусимо і будемо говорити. (Оплески і брава. П. Гурик: Ганьба!)

Я зовсім абстрагую від того, що супротив таких слів геній історії мусить закрити собі очи, але числю ся із станом дійсним і відносинами фактичними.

Та земля, на котрій жиємо, то земля корінно руска! (Брава і оплески руских послів.)

Тії міста, котрі ви називаєте польскими, то наші історичні города рускі, то города закладані нашими князями рускими, котрі ви нам забрали! (Оплески і брава руских послів). Читайте історію польску, а там побачите сконстатоване, що тоті міста, яко червонорускі города завоювала королева Ядвіґа, що забрав їх Казимір великий, а потому перейшли під панованє Австрії як частина спадщини рускої, як ділицтво королів руских, і ми нині в той спосіб справи не можемо дозволити поставити, щоби нам відмовляно права, що то ваші міста. (Брава зі сторони руских послів.)

Каже п. посол міста Львова, що то суть міста польські, бо там є більший процент польської народности. (П. о. Богачевский: Жидів). Яка то народність і який склад єї. Маєте в містах попри корінне міщанство наше, троха бюрократії, котра нині є в тім а завтра в пішій місци, котра в кождій хвилі може бути перенесена, маєте множество одиниць з поміж руского народа, котрі при звисних відношенях політичних яко Русини маніфестувати ся не можуть, маєте вкінці переважаю масу населеня жидівского, серед котрого суть струї, після котрих она себе признає до польскости, але знаєте добре, що суть струї сильні, котрі зовсім що иншого кажуть. Отже з такого конгломерату не можете дедуковати і арогувати собі якісь права, що то виключно міста польські і заперечати нам права до тих міст.

А еслиби так далеко пійти, то хібаж Познань назвалибасьте німецьким містом а Варшаву російским! Питаю ся вас, чиби вам се приємно було і щобиьте на се сказали, если би хто твердив, що Познань є німецьким містом, а Варшава російским?

(Дальше буде).

Політичний перегляд.

В Будапешті по оводішній бурі в угорскім соймі наступила тишина. Посли опозиції, побоюючись, щоби ліберали не устроїли їм якої хитрої несподіванки, уже о 6. год. рано серед темної пітьми зібрали ся в соймі і дожидали засіданя. З салі випрятано вже поломані меблі, але пічим їх не заступлено. Коли о год. 9. рано явили ся ліберали, а в їх крузі міністри, примі-

мінатійної точки, котру назве розстром, дісгармонією ..

Ляг до ліжка. Мягкі матраци подали ся під тягаром його тіла, скрипнули, але не відбили того приємного чувства мягкости, котрим він кожного вечера розкошував від часу, як перший раз в житю знайшов ся на мягких матрацах.

І було чим любити ся. Чи хотів чи ні, в нього подібно як і в «благородних» були ті штучні, органічні дрти зміслового апарату, що відсидали до мозкового звою чувства розкішної мягкости, так само як давнійше чувства твердості, зимна, коли він спав на голій лаві або на твердїм сіннику, або на вогкій землі під чистим, зоряним бальдахимом неба.

— А тепер?... Хіба би сей апарат попував ся?

Він шукав, стукав розумом о кождий знаний йому погляд фізіологів, філософів... сміх... навіть до катехизму... як сліпець костуром о кождий камінчик, вибій на дорозі... і шукав дороги, котраб довела його до місця, деб його розум пристав... задержав ся спокійно і сказав: гов!.. добре... добре... тепер ми в дома...

Та чим більше кидає ся в здогадах і розумованю, тим більше овид кругом нього затемнював ся... ставала імла... пустка... якась без краю далечин...

Він лежав горілиць. Правою рукою стиснув

очи, як звичайно робив, коли силував ся сконцентрувати свого духа на однім предметі, котрого він не знав, а хотів доконче спізнати.

Стягнув брови. Морщив чоло. Силував ся відкинути фантазію а взяти за сам розум. Чи було се можливе чи ні... він не застановляв ся. Він хотів конче... щоб в нього був лиш самісінький розум без фантазії, без зміслів... сам якийсь свободний дух... зовсім незалежний від матерії.

Хвиль зо дві чув проразливий свист в ухах — а сірий сумерк перед очима. Звільна овид розясняв ся... а лагідне світло правди опромінувало його душу.

— Ненормальні...

Так... нема жадної норми... мірила жадного. На його щастє сего «псевдо-світла» не згасила мисль, що він знова відкрив тайну... Давно... давно вже перед ним люди бачили оттеє світло... на котре він що іно споглядав...

— Ненормальні... Що, не так?... шепотів, мов би сам з собою сперечав ся. Когож візьмеш за мірило для других? Щоби щось було нормою, то повинно бути що найменше в двох річах. А перешукай цілий світ від першого до послідного чоловіка, чи знайдеш ти двох людей, щоби ві всім... ві всім, кажу, до найменшої дрібнички годили ся з собою?

І деж тая норма?... хочеш доказу?... Поглянь в твоє окруженє — між товаришів — між

люди — вчених і невчених... Що один уважає за добре — другий гудить і висьміває. Що в одного правдою — у другого блудом... За що один другого мучить — за се тамтой героєм в муках конає... А кождий певний, що його правда... що він непоборимий... Єслиж так — то кожного з осібна рівним правом можна поставити яко норму... Якаж консеквенція?

Припустім, що люди булиб зовсім однако-ві... От і малиб ми на цілому світі — кого?... Одного лиш чоловіка... Ти смієш ся?... Що голова то розум... А чиясь там голова хоче свій розум накинати другому густо, часто цілий суспільности...

— Добре, смій ся з мене... най я буду найненормальніший між ненормальними... Сміій ся дужше — я тобі поможу. Оплюй мене — а гидке харкотівє спаде на твої зівниці.

— Так... няй кождий буде про себе нормою... і своїм Богом живе... Ні... він мовчить... Так... як смів я тебе переконувати? Ага... чого мені не достає? Лишу кождому його волю... але і ти не лїзь мені в очи, що я не винайшов отсього спорту... Хібаж я голоден? Спорт... сп... і Петро з дрімки упав в глубокий, але неспокійний сон...

(Дальше буде).

Читайте!

з дня 15 грудня.

Відень. Посол Барвінський був нині у цесаря на аудієнції.

Відень. Вчора пополудни цесар поїхав до російської амбасади і лично зложив кондоленції вдові по російським амбасадорі гр. Канієті.

Льондон. Флота Роджественського прибула до каштатського порту.

Берлін. З Одеси доносять, що поліція відкрила там тайний заговор студентів і студенток. Коли арештовано заговорників, одна зі студенток застрілила поліцейного урядника.

Мадрит. Цілий міністерський кабінет подав ся до димісії.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лікар клініки львівського універс., б. лікар клініки проф. Ляйдена в Берліні
ординує у внутрішніх недугах від 3—5 попол.
ул. Академічна ч. 26. (мезанін).

ОКУЛІСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує
при ул. Личаківській ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ КАЛЕНДАР МІСІОНАРЯ

на 1905 рік

коштує лише 50 сот., а з поштовою пересилкою 60 сот. Зміст багатий, ілюстрації гарні. При закупні більше примірників вельми значний опуст. Висилає лише за готівку: *Видавництво Чина св. Василя В. в Жовкві.*

Colosseum в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 16. грудня 1904.

1) Орхестра. 2) Реклямограф. 3) Ella Olsen, славна давська субретка. 4) В суді, сценічний твір зі співами. 5) D. K. Thuarek, феноменальний жонглер. 6) Luisa Parre, трансформційна співачка з псом співаючим куплети. 7) Родина Morgan, феноменальна партерова гімнастика. 8) Орхестра. 9) Gusta Nim, надзвичайна субретка. 10) Братя Steffens, комічні гімнастики. 11) Georg Bau, співаючий Август. 12) Miss Juliana і Franko Callay, феноменальні ручні ексцентрики. 13) Родина Гребнеф, подиву гідні танцюристи. 14) Біоскоп Езера, надзвичайна серія образів.

Щоденно о 8. год. вечер представлено. В неділі і свята 2 представлення о 4. год. попол. і о 8. год. вечером, Що п'ятниці High-Life представлено. Білети вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. З купленим білетом на фотелі, льожі і Грядні крісла можна їхати даром на представлене омнібусами Кольосою, які ждуть коло Віденської каварні.

Бернстерне Берноон

LABOREMUS

драма в 3 актах.

переложена після авторизованого, німецького видання Львом Лопатинським.

Модерна тема і модерне вискривіє її перекладено. Діяльог є справді містерною плетінкою драматичної роботи. Его читати є може більшим вдоволенням, як бачити на сцені, де певно пропадає не один дотепний патак та тонка відтінка.

Набути можна в Ставропигійській книгарні у Львові.

Читайте!

Повне виданє Творів ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

коштує лише 2 корони!

Товариство „Просьвіти“ бажаючи, щоби в кожній руській хаті находили ся Твори Тараса Шевченка, видає сими днями найдешевший збірник сих творів п. а. „ПОЕЗИЯ Т. ШЕВЧЕНКА“. Книжка, оправлена в полотно з золоченими витисками, може бути найгарнішою окрасою руських хат. Папір веліновий, формат на взір європейських клясиків, сторін 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опусту. Висилає ся тільки за надісланем 2 кор. 30 сот. на адресу: **КАНЦЕЛЯРИЯ „ПРОСЬВІТИ“ у ЛЬВОВІ** (Ринок ч. 10.).

В книгарні Товариства ім. Шевченка і в книгарні Ставропигійській можна дістати отсі праці видані проф. д-ром Ів. Копачом:

Будучність гімназий. Ціна 1 К.

Партийна політика і морал. Ц. 50 с.

Родинне житє (під розвагу руским „соколкам і паннам“). Ц. 50 с.

Соціалізм, етика і політика (під розвагу „старшим і молодшим“). Ц. 50 с.

Три перші праці зладжені на основі творів професора берлінського університету д-ра Фрідріха Паульзена.

ПОЗІР! Свої до своїх! У нас самих сила!

Самі своє щастє будувати мемо,
Самі могутний будинок здвигнемо,
Котрого б ніяка міць вже не звалила...
Позір! Гукнімо усім докола:
Всьо мем купувати в „Базарі Сокола“!

В „Сокольскім Базарі“ — чого там не має? —
Аж душа у тебе любо усміхнець ся,
Такий товар добрий а таний даєць ся,
Що аж твоє серце радісно витає.
Як там раз купиш, певно будеш, Брате,
В Базарі „Сокола“ усьо купувати...

Чогож тобі у склепи чужі ще ходити,
В своїх купуй, Брате, сеж інтерес певний,
Купиш добре й будеш патріот ще ревний,
Бо своїм власним даєш заробити — — —
Ніякий склеп з руским не піде у парі,
Тож всьо купуйте в „Сокольскім Базарі“,

при ул. Рускій ч. 1. у Львові.
(ріг улиц Рускої і Бляхарної).

(13—?)

УЧЕБНИК Французької мови

Часть I. Апробований для всіх середних жємських шкіл.

Примірник оправлений в полотно 2 К 50 с.
(на поchtову пересилку 15 с). Купити можна лиш в Рускім Інституті для дівчат в Перемишлі

Читайте!

Контора виміни

д к упр. гал акц.

Банку Гіпотечного

2 купує і продає

всякі

папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшім курсі денним не числячи ніякої провізії.

Найновіший твір

Л. Лопатинського ПАРАЦЯ

комедия в 3 актах зі співами
(з побуту літників)

відзначує ся невичерпаним йовіальним гумором і жвавим діяльогом. Ся комедия збогачує знатно галерию типів у наших народних штуках так з кругів селян, як і міщухів. Сьмішність ситуацій і характерів розміщена рівномірно між мужиків і панів, і тому ся комедия надає ся надзвичайно до вистав по читальнях, бо селянин не буде тут бачив себе як звичайно в комедії упослідженим недотепою, але противно має нагоду посьміяти ся трохи і з містових літників. Попри те все сей твір носить на собі знамя етичної і патріотичної свідомости.

— Ціна 2 кор. —

Набути можна у накладчика С. Горука у Львові, пл. Домбровського ч. 1, і в книгарнях.

ОБЕЗПЕЧАЙТЕ БУДИНКИ, ДВИЖИМОСТИ, ЗБИЖЕ І ПАШУ

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекураційнім

„ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить, звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 кор. т. є 8%.

ШКОДИ ліквідує ДНІСТЕР скоро при участі місцевих членів і делегатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР відшкодовань на суму 4.161.669 кор.

ФОНДИ ДНІСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1.013.691 кор. і уміщені в цупілярних цінних паперах.

ПОЛІСИ ДНІСТРА приймає при позичках Банк краввий і каси ошадности.

АГЕНЦІИ ДНІСТРА находять ся у всіх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНІСТЕР уділяє агенції господарям, де єще на більший округ нема агенції. Агенти заробили вже 537.815 кор. провізії.

НА ЖИТЕ треба обезпечити ся через ДНІСТЕР в Товаристві краківскім; власпу провізії від таких обезпечень дає ДНІСТЕР на рускі добродійні ціли; тому на жите обезпечайте ся тільки через ДНІСТЕР.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“

у Львові, ринок 10, в домі „Просьвіти“.